

EDITORIAL

Vážení čtenáři časopisu Budoucnost církve,

nacházíme se v nelehké době, přesto vám chceme nabídnout články na zamyšlení.

Doba covidová svým způsobem pozastavila jak dění okolo nás, tak i dění v Diecézních centrech života mládeže. Zeptali jsme se týmáků, jak tuto dobu prožívají na svých centrech.

V rozhovoru s Helenou Budilovou se dozvíte, jakým způsobem se stala dobrovolnicí na Světových dnech mládeže a co všechno obnáší její služba na SDM v Lisabonu.

Zamyšlení nad tématem liturgie vám představí P. Petr Soukal.

Papež František oslovil více než dva tisíce mladých podnikatelů, vědců a ekonomických odborníků na dvoudenním webináři nazvaném “Františkova ekonomika”. V článku papež vybízí, abychom se vrátili k mystice společného dobra.

Hlavní myšlenky z encykliky Fratelli tutti vám představí Pavel Mareš.

Jsmo v čase, kdy je jakékoliv plánování nejisté, přesto se vám pokusíme představit, kdy a jakou formou jsou zamyšlena Diecézní setkání mládeže.

Nakladatelství Paulínky si pro nás přichystalo několik titulů k přečtení.

V případě, že máte jakékoli připomínky či postřehy k časopisu, pište na mail: mladez@cirkev.cz.

Budeme vděční za vaši zpětnou vazbu.

Těším se na setkání s vámi u dalšího čísla.

Kristýna Garguláková

BUDOUCNOST CÍRKVE, časopis pro podporu pastorače mládeže. Ročník XXVIII., číslo 1.

Vychází 3x ročně.

Vydává: Asociace křesťanských spolků mládeže, z.s. a Sekce pro mládež České biskupské konference, Thákurova 3, 160 00 Praha 6.

Redakční rada: SCS. Lic. Kateřina Regendová, P. ThDr. Jan Balík, PhD., P. Mgr. Roman Kubín.

Šéfredaktor: P. Mgr. Kamil Strak

Redakce: Kristýna Garguláková, P. Mgr. Kamil Strak

Adresa: Thákurova 3, 160 00 Praha 6, tel.: 220 181 739, mladez@cirkev.cz.

Grafika: Sekretariát Sekce pro mládež

Grafika obsahu a sazba: František Ettler

Tisk: Tiskárna Kleinwächter, Frýdek-Místek

Registrace MK ČR E 18746. ISSN 1803-8131.

Objednávky přijímá redakce časopisu. Rozšiřuje se bezplatně.

OBSAH

Editorial.....	2
Úvodník	4
Diecézní centra života mládeže	5
Jaké je to být dobrovolnicí na Světových dní mládeže a co vše služba obnáší	9
Liturgie	11
Vrátit se k mystice společného dobra	13
Hledejme Boha ve světě, nad nímž se smráká.....	19
Diecézní setkání mládeže	21
Nakladatelství Paulínky.....	25

ÚVODNÍK

Vážení čtenáři,

je to už téměř rok, co se potýkáme s koronavirovou pandemií. Loni zasáhla naši zemi na začátku postní doby a doufali jsme, že brzy pomine. Ze dne na den změnila mnohé. Vždyť kdo by si kdy před loňským rokem dovedl představit, že nebudeme moci slavit Velikonoce v kostelích? A kolik týdnů jsme si ještě na otevřené kostely museli počkat! Vše bylo tak říkajíc naruby. Nyní vstupujeme do další postní doby a vládní omezení jsou stále přítomná, aspoň že do kostela na mši svatou v omezené míře můžeme chodit. Ale i kdyby byly kostely zavřené, neznamená to, že by prožití postní doby mělo být nějak umenšeno. Tuto zkušenost již máme!

O významu postní doby a možnostech jejího prožití je napsáno či řečeno mnohé. Dovolím si připomenout, že postní doba vznikla také proto, aby již pokřtění křesťané prožili poslední část katechumenátu s nepokřtěnými a sami se připravili na obnovu svého křtu. Aby si „uklidili“ v srdci, vyházeli z něho různé zbytečnosti a všelijaké odpadky a naplnili je opět

krásnými věcmi. Aby se, slovy apoštola Pavla, „nechali naplnit Duchem Svátým“ (Ef 5, 19 ČLP). Nemyslím si, že musíme mít nutně v srdci značný nepořádek a mít z něj popelnici. Určitě však můžeme mít srdce o něco krásnější!

Konec postní doby (resp. její vrchol) je již více než tři desetiletí spjat se slavením Světového dne mládeže na diecézní úrovni. Stejně jako loni nemůžeme počítat s tím, že jej prožijeme tak, jak jsme byli v minulých letech zvyklí. Tak se v jednotlivých diecézích nejspíš už připravují různé on-line verze. Možná se někde čeká až na konec podzimu. Papež František totiž změnil termín konání této varianty SDM z Květné neděle na Slavnost Krista Krále. Ale ať budeme slavit SDM na diecézní úrovni na Květnou neděli či na Slavnost Krista Krále, a i kdyby to mělo být on-line, za důležité považuji a také vám všem přeji, abyste, slovy prof. Ambrose, nezůstali off-life, ale byli plni Ducha on-life!

o. Jiří Pospíšil, ředitel ADCŽM Přístav

DIECÉZNÍ CENTRA ŽIVOTA MLÁDEŽE

Doba covidová svým způsobem pozastavila dění okolo nás, tak i dění v Diecézních centrech života mládeže. Zeptali jsme se týmácků, jak tuto dobu prožívají.

1. Co sis uvědomil/a během koronaviru
2. Jak se ti daří plnit tvá týmácká role
3. Co je pro tebe výzvou

Antonín Vlach – DCŽM Vesmír

1. Hlavní věc, kterou jsem si uvědomil a stále uvědomuju, je, že každá situace (byť velmi nestandardní) může být příležitost. Ano, spoustu věcí jsem musel kvůli koronaviru zrušit, změnit, přeargumentovat. Na druhou stranu se mi díky vytvořenému prostoru podařilo spousta dalších jiných dobrých věcí, které by jinak možná vůbec nevznikly.
2. Jak plním svou týmáckou roli, to by byla možná dobrá otázka na ostatní. S mírnou dávkou sebekritiky musím

uznat, že (i přes relativně více času v této době bez lidí) se mi toho nedaří stíhat tolik, kolik bych chtěl. Na druhou stranu se snažíme reagovat na současnou situaci. Podle ohlasů veřejnosti si myslím, že se nám to celkem daří. Věřím, že i já na tom mám v rámci týmu svůj podíl. A o tom tým přece je, ne?

3. Výzvou je pro mě neustále vše vyvažovat, hledat zlatou střední cestu: mezi prací a odpočinkem; mezi důrazem na výsledky nebo na vztahy; mezi časem na sebe či na druhé; mezi tím, co je potřeba teď, a tím, co počká.

Klára Němcová – DSM Stará Ves

1. Myslím, že nejdůležitější, co nám tato doba přináší je to, že krize může a zřejmě i má být cestou ke změně. Bylo by tedy krásné, kdyby se každý zamyslel třeba nad tím, jakým způsobem tráví svůj čas. Jestli se mu třeba život jen tak „děje“, nebo zda ho doopravdy žije. Jestli spíše pořád někam spěchá a nikdy se nedokáže zastavit, protože v přítomném okamžiku už myslí na další. Nebo zda se umí zastavit a uvědomit si, že to jediné, co má, je to ono „teď“. A to jsem si uvědomila i já – zvláště při první vlně. Koronavirus mi přinesl uvědomění, že svět a společnost se nemusí vyvíjet takovým způsobem, na jaký jsem zvyklá, a který předpokládám.
2. Občas mám pochybnosti, jestli dělám všechno správně a jestli bych náhodou neměla dělat více. Z osobního kontaktu s lidmi se stal online kontakt s lidmi, který obsahuje vždycky něco méně než ten reálný, ale jsem velmi vděčná, že mám alespoň tuto příležitost a že můžu například vést online seminář Sievers a takto se setkávat s animátory i na duchovní rovině.
3. Hledat nové možnosti, jak tady být pro lidi, kteří jsou izolovaní doma bez možnosti kontaktu s ostatními. Také to, jak

žít v týmu, když jsme pořád spolu bez obvyklých akcí, kdy na středisko přijíždí jiní lidé a vůbec to, jak plnit tohle poslání v této konkrétní době.

Daniel Fiala – DCŽM Mamre Osová Bítýška

1. Čas. Ze všeho nejvíc jsem vnímal, jak úžasně se zpomalil čas. V běžném provozu na Mamre lítáme z jedné akce do druhé, neustále je potřeba myslet na něco dopředu, plánovat atd. To všechno bylo najednou pryč, jakmile jsme zrušili všechny akce na dobu neurčitou. A navíc jsme brzo padli do karantény. Tím zmizely všechny starosti o to, co bude (ne úplně, samozřejmě :D), ale mohli jsme se více věnovat tomu, co je tady a teď (např. údržba fary, ale i vzájemné poznání v týmu...).
2. Dost si začínám klást otázku, co to vlastně „týmácká role“ je. :D Samozřejmě, je to především služba mládeži. Před dobou covidovou to znamenalo hlavně být s mládeží, organizovat akce atd. Ale nic z toho teď není možné, takže se snažíme sloužit jiným způsobem. Mohli bychom si říct, že údržbou centra sloužíme mládeži stejnou měrou. Ale všichni jsme se shodli na tom, jak nám chybí osobní kontakt s mladými. Proto se těšíme na každý stream nebo videochat. A máme od mladých odezvu, že oni se na ně těší taky. :)

3. Mládež dokáže člověka nádherně nabudit. Vždy, když přijíždí účastníci na akci, visí ve vzduchu nadšení a radost. Všichni se těšíme na společně strávený čas, kterého nebudeme litovat. Ale tohle je teď taky pryč. Dá se říct, že centrum bez mladých je prostě pusté. Proto je výzvou hledat zápal pro naši práci, i když nevidíme ty, pro které to děláme. Dost nám v tomhle pomáhají právě online setkání, při kterých nás mladí vždycky ujistí, že se k nám těší a jsou zvědaví, co všechno se za tu dobu změnilo. Je to hezká motivace stihnout toho co nejvíc. :)

Monika Mikulášková – ADCŽM Přístav

1. Uvědomila jsem si spoustu věcí. První, co mě napadá, je to, že mi chybí mladí, že mě ti mladí, co na toto místo jezdí, naplňují a dávají mi tu smysl. Uvědomila jsem si, jak jsem ráda za dar víry, že opravdu chci být věřící! Také to, že rodina je pro mě moc důležitá, ať už je to ta Přístavácká anebo moje milovaná „domácí“. A že bychom my sami měli rozdávat 10x víc lásky – a ještě víc. Vyplatí se to!
2. Jak na co. Jsem tu i přes kuchyni... Hlady zatím nikdo neuměl. ;) A ten zbytek...Kde to jde, tak tam jsem (animátorské online setkání, mini návštěvy...). Změny na centru, uklízení různých prostorů a koutů... Je to jiné. Necítím se být naplněná a ani necítím to, že by byla naplněna právě ta zmíněná role týma. Ovšem v této době dělám to, co můžu a co je mně/nám umožněno.
3. Čas. Ať už je to čas teď a tady v době pandemie a nouzového stavu, správně ho využít, udělat to, co normálně nestíháme, něco změnit-vylepšit. Pak znovu čas ale po otevření. Mít vše nachystané, být sama nachystaná a otevřená pro vše, co se naskytne. A teď je pro mě obzvlášť výzva samotné vaření. Je to ne-

ustále se opakující děj, který většinou delší dobu trvá na přípravu, ale o to menší na samotné jezení. Je to pro mě výzva být trpělivá, chápavá a ohleduplná. A spoustu dalších věcí, o kterých až zase příště... :)

tuace dovolí, že sem budou moct lidé přijíždět, vzdát se rytmu, který jsem si vytvořila, a být vnímavá k aktuálním potřebám těch, kdo přijedou.

Anežka Krivánková – IDCŽM Příchovice

1. Teď, když už do Příchovic mohla na víkend přijet alespoň malá skupinka lidí, mi došlo, jakou cenu má společenství, jak podstatné je trávit čas s druhými lidmi. A že i všechno, co se snažíme produkovat online, není proto, aby „něco bylo“, ale aby ti, kdo sem jezdívají, věděli, že tu jsme pro ně a chceme být s nimi.
2. Jako týmáci jsme teď mnohem více obrácení k sobě, dovnitř do týmu, než bychom byli za normálních okolností, a tak se snažím poznávat své spolutýmáky a učím se fungovat spolu s nimi, pracovat se stejným elánem, jako kdyby ti, pro které to dělám, nebyli zatím v nedohlednu.
3. To je zároveň největší výzva posledních dní – do každého dne jít s novým nadšením, s obnoveným rozhodnutím s radostí sloužit, s lehkostí ze sebe dávat. A výzvou pro mě také bude, až si-

JAKÉ JE TO BÝT DOBROVOLNICÍ NA SVĚTOVÝCH DNÍ MLÁDEŽE A CO VŠE SLUŽBA OBNÁŠÍ

Krátké představení.

Jmenuji se Helena Budilová, i když hodně lidí mě zná spíše jako Helču. Narodila jsem se v Praze, kde aktuálně studuji na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy. Věnuji se focení, grafice, sociálním sítím, cizím jazykům a cestování. Baví mě také hudba nebo tanec a zajímám se o udržitelný rozvoj a veškerou agendu týkající se 17 Cílů udržitelného rozvoje. Co mě teď též hodně zaměstnává je práce pro mezinárodní studentskou organizace AIESEC, kde jsem v týmu dobrovolnických a profesních stáží v zahraničí. A aby toho nebylo málo, jsem také členem oficiálního dobrovolnického týmu sociálních sítí pro SDM v Lisabonu.

Jak jsi se k této službě dostala?

Do týmu sociálních sítí SDM jsem se dostala už v roce 2015, když jsem se přihlásila jako dobrovolník pro SDM v Krakově. Prošla jsem výběrem, pohovorem a dostala se do mezinárodního týmu pro sociální síť. Vzhledem k tomu, že jsme si s celým týmem skvěle sedli a sedla jsem si i s hlavním koordinátorem, tak si mě tam nechali i pro budoucí SDM.

Co je náplní tvé práce a co přináší?

Hlavní náplní práce je starat se o obsah a celkovou správu sociálních sítí. Takže přidávat příspěvky, překládat, plánovat obsah, kontrolovat, zda je všechno v pořádku, sledovat statistiky a dávat feedback nebo

report. Teď je toho méně, ale jakmile se začne SDM blížit, tak práce přibývá a během samotného SDM člověk skoro nespí. Pořád se něco děje a člověk musí být neustále v centru dění. Navíc jako dobrovolník člověk často nedělá jen jednu věc, ale pokud může, tak pomáhá i s jinými aktivitami. Ale je to skvělá práce, a navíc s lidmi z celého světa, což znamená krásná přátelství a zkušenosti po zbytek života.

Mohou mladí z ČR přiložit ruku k dílu?

Určitě ano. Hlavně modlitbou a i tím, že budou myšlenku SDM šířit dál. Co se týče zapojení do dobrovolnického týmu, tak se zapojit též můžou, přihlášky se otevírají vždy zhruba rok nebo půl roku před samotným SDM a dobrovolnická zkušenost pro SDM je naprosto něco jiného než jako účastník.

Jak se připravovat na SDM Lisabon?

Jak již bylo zmíněno výše, tak určitě modlitbou a určitou duchovní průpravou. Rozhodně ale i nějakými praktickými věcmi, například zjistit si více o samotném Lisabonu, Portugalsku, zkusit se zajímat o samotnou kulturu daného města, země. Zaměřit se i na celkový rozvoj osobnosti, nejen po duchovní stránce, ale v ostatních životních oblastech. SDM je krásná zkušenost, ale musí se naplno prožít. A to nejde, pokud se člověk připraví pouze v jedné oblasti, ale ty ostatní zanedbá.

Co tě naplňuje na voluntérství?

Toho je tolik, že to asi nedokážu stručně shrnout. Asi bych řekla, že dobrý pocit, že dělám něco pro druhé, že dělám nějakou službu druhým. Ale záleží na typu dobrovolnické práce. Třeba když jezdím do rozvojových států dělat dobrovolníka nebo humanitární pomoc, tak je to rozhodně jiný pocit, než když tady spravuji sociální síť pro SDM. Patří tam i nová přátelství, poznání sebe sama. Někdy si člověk sáhne opravdu na dno, dostane do nových neobvyklých situací a musí se to naučit vyřešit jinak, než by byl zvyklý. Dost často si během dobrovolnictví uvědomuji, jak je skvělé mít oporu v Bohu a sílu modlitby. To by ale bylo na delší vyprávění.

Je něco, co chceš vzkázat mladým a vychovatelům mladých?

Horde věci, ale asi hlavní věc – nebojte se. Nebojte se vykročit ze své komfortní zóny, nebojte se vystovat ven, nebojte se začít s nějakým novým koníčkem. Mladí lidé jsou jedna z hlavních hnacích sil našeho světa. Takže je důležité, aby se mladí lidé nebáli dělat něco navíc, rozvíjet se, poznávat svět a ostatní. A to jak v duchovním životě, tak i profesním a osobním životě. Myslím si, že vychovatelé mladých by měli mladé lidi umět rozvíjet ve všech sférách a aspektech života a plně mladé ve všem podporovat. Existuje mnoho příležitostí, jak se rozvíjet, ať už duchovně nebo nějak jinak. Pokud můžu zmínit nějaké příklady, tak je to například právě dobrovolnictví, v cizině, ale i v Česku. Všimám si stále častěji, že okolí má nějakou představu o tom, jak by třeba křesťan měl vypadat, jak se chovat. Jenže mladí věřící v dnešní době už splývají se svými vrstevníky a kolikrát se mi stane, že mi někdo řekne – „Ale vždyť ty jsi strašně v pohodě, ty cestuješ po světě, děláš

tolik různých věcí, to je divný, já myslel, že toto křesťané vůbec nedělají nebo nemůžou.“ To samé třeba o nějakých cizincích, třeba lidech z afrických států nebo jiných náboženství. Jenže když pak někoho reálně potkají a zjistí, že ti lidé jsou úplně v pořádku, tak to jejich předsudky změní.

O rozvoj lidí se také staráme například v organizaci AIESEC, přes kterou můžou mladí lidé vyjet do zahraničí na dobrovolnickou nebo profesní stáž. Pokud byste chtěli i něco s duchovním přesahem, tak třeba projekt United World Project od mladých z hnutí Fokoláre dělá pěkné edukační materiály se zaměřením na problémy ve světě, ale zároveň to tam zachovává i nějaké to duchovno a spiritualitu hnutí Fokoláre. Takže asi tak – nebojte se, nebojte se vyjít mezi lidi a šířit to, v co věříte, nebojte se klidně před lidmi přiznat, že jste věřící. Nebojte se vyjet do ciziny. Věřte, že Bůh je vždy při Vás a věřte mi, že on je vždy při nás, i v té nejvíce bezvýchodné situaci.

Pokud by byly jakékoliv dotazy, ať už ohledně rozvoje mladých lidí, možnosti dobrovolnictví nebo třeba cestování a života v rozvojových státech, nebojte se ozvat, ať už na mail helcabu@gmail.com nebo se stačí ozvat na Facebook – Helča Budilová.

Je něco, co chceš říct? Na co jsem se nezeptal?

Asi už ne, snad jen díky za rozhovor a mnoho štěstí, lásky a Božího požehnání

LITURGIE

Přinášíme Vám zamyšlení nad tématem liturgie od P. Petra Soukala

Církev stále slaví

V lidském životě třídíme věci na důležité a nedůležité, podstatné a nepodstatné. I v životě církve může být taková reflexe užitečná proto, abychom si uvědomili, na čem opravdu záleží, co je třeba dělat s největší pečlivostí a kde je střed, kolem kterého se otáčí vše ostatní. Když na Druhém vatikánském koncilu (1962–1965) církev promýšlela svou identitu a své poslání v dnešním světě, začala se ze všeho nejdříve zabývat liturgií. Proč? Protože právě slavení liturgie utváří identitu církve. Dokonce bychom mohli říci, že „církev utváří liturgii“ a „liturgie utváří církev“.¹ První ze čtyř koncilních konstitucí *Sacrosanctum Concilium* (4. 12. 1963) o liturgii říká: Přestože nevyčerpává všechnu činnost církve „...je liturgie vrchol, k němuž směřuje činnost církve, a zároveň zdroj, z něhož vyvěrá veškerá její síla.“²

Vrchol a pramen

Zabývat se liturgií je tedy příležitostí, abychom se dotkli nejniternější podstaty církve, abychom spatřili cíl jejího úsilí a zároveň zdroj veškeré její síly. Někdy mám pocit, že při práci s mladými lidmi se

snažíme *změnit* liturgii, aby byla srozumitelnější, přitažlivější a záživnější. Jsem věru rád, že to nyní můžeme zkusit obráceně – můžeme se pokusit *změnit* náš pohled na slavení liturgie a učit se jí rozumět. Poslání církve ve světě lze vystihnout čtyřmi termíny: společenství (*koinonia*), svědectví (*martyria*), služba (*diakonia*) a liturgie (*leiturgia*). Přestože je toto všechno důležité a nic z toho v životě církve nesmí chybět, je pouze liturgie cílem (vrcholem) a pramenem veškerého poslání církve.

Církev nemůže udělat více než slavit liturgii

Co to tedy znamená? Pramenem vytvářejícím společenství Ježíšových učedníků je liturgie (pramen), ke svědectví čerpáme sílu ze setkání s Kristem při liturgii (pramen) a stejně tak autentická služba se nevyčerpá, když má kde brát (pramen). A obráceně: společenství může být v nejhlubší míře zakoušeno právě při slavení liturgie (vrchol), když se stáváme tím, čím jsme povoláni být – tělem Kristovým. Slavení liturgie je tím nejpravdivějším svědectvím (vrchol), neboť tehdy je Kristus skutečně uprostřed nás.³ A nakonec církev pro tento svět nemůže udělat více, než slavit liturgii (vrchol). Slavení liturgie je tou nejvznešenější a zároveň

1 K tomuto tématu viz LUBAC, *Meditace o církvi*, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2010, s. 71–74.

2 *Dokumenty II. vatikánského koncilu*, Sacrosanctum Concilium, č. 10, Zvon, Praha 1995.

3 Téma Kristovy přítomnosti rozebírá *Sacrosanctum Concilium*, č. 7. Upozornit lze také na krásné texty v *Úvodu k mešnitmu lekcionáři* (ke stažení zdarma na Liturgie.cz).

nejpotřebnější službou světu:

„Bez okamžiků celebrace by slovo Boží bylo pouze poučnou vzpomínkou a communio v lásce nedostupným ideálem podobným zřídlu, před nímž umíráme žízní. Chyběla by epikleze, v níž je sjednána trojí synergie Ducha a nevěsty: nebyla by žádná Událost. Bez celebrace by se víra stala teismem, naděje by byla oddělena od své kotvy a láska by se rozředila ve filantropii. Kdyby církev neslavila liturgii, přestala by být církví a stala by se pouhým sociologickým korpusem, zbytkovým zevnějším Kristova těla.“⁴

Co je vlastně liturgie?

Liturgie je slavení naší spásy. Historické události jsou skrze obřad církve (*ritus*) přítomné a dosahují až k nám. Ježíšova smrt na kříži není při slavení liturgie událostí dávno minulou, ale je přítomná a dotýká se i nás. Abychom mohli podstatu liturgie vystihnout co nejpřesněji, shrňme ji do čtyř bodů: při slavení liturgie vždy jedná Kristus (*například v případě křtu je sám Kristus,*

kdo křtí), skrze vnější účinná znamení (*při křtu je tímto účinným znamením voda*), je zpřítomněna spása darovaná Kristem (*ve křtu nám jsou odpuštěny hříchy a darován nový život*) podle řádu, který stanoví církev (*správná křestní formule, kniha křestních obřadů*). Liturgii tedy nemusíme vymýšlet, je nám dána, abychom ji slavili, máme do ní vstoupit a nechat se unášet proudem jejího života... Není na místě, abychom my přetvářeli liturgii, ale aby ona přetvářela nás.⁵ A jak hlásá již zmíněná konstituce *Sacrosanctum Concilium*: „Liturgii se nejúčinněji uskutečňuje v Kristu posvěcení člověka a oslava Boha, a právě k tomuto cíli je zaměřeno všechno ostatní působení církve.“⁶

⁴ CORBON, *Liturgie pramene*, Krystal OP, Praha 2015, s. 87.

⁵ *Tamtéž*, s. 195.

⁶ *Sacrosanctum Concilium*, č. 10.

VRÁTIT SE K MYSTICE SPOLEČNÉHO DOBRA

Videoposelství Svatého otce účastníkům setkání „Františkova ekonomie“, Assisi
19.-21. listopadu 2020

Drazí mladí, dobré odpoledne!

Děkuji za vaši účast, za práci, kterou jste odvedli, a vaše nasazení během těchto měsíců, navzdory změnám programu. Nenechali jste se odradit, ba naopak. Viděl jsem úroveň reflexí, kvalitu, serióznost a odpovědnost, s níž jste se pustili do práce. Neopomněli jste nic z toho, co vám dává radost nebo dělá starost, pobuňuje a pobízí ke změně.

Původní ideou bylo setkat se v Assisi a inspirovat se u sv. Františka. Od Kříže ze Svatého Damiána a dalších tváří - jako např. onoho malomocného člověka - mu Pán vyšel vstříc, povolal jej a světil mu poslání, vysvlékl jej z idolů, které ho držely v izolaci, z rozpaků, které jej ochromovaly a uzavíraly do časté slabosti onoho „vždycky to tak bylo“, anebo do nasládlého a nespokojeného smutku těch, kteří žijí jenom sami pro sebe, a daroval mu schopnost zpívat chvalozpěv, který je výrazem radosti, svobody a sebedarování. Toto digitální setkání v Assisi pro mne proto není cílovým bodem, nýbrž počátečním podnětem k procesu, který máme žít jako *povolání, kulturu a pakt*.

Povolání z Assisi

„Františku, jdi a oprav můj dům, který, jak vidíš, se rozpadá.“ Tato slova pohnula mladého Františka a stala se zvláštním apelem pro každého z nás. Když cítíte, že vás volá a strhuje „normalita“ a že se máte stát protagonisty její tvorby, dovede přisvědčit, což dává naději. Víím, že jste toto setkání okamžitě přijali za své, protože jste s to vidět, analyzovat a vnímat, že takto to dál nejde. Ukazuje to jasně míra zájmu, přihlášek a účasti na tomto *paktu*, která přesáhla kapacity. Projevujete vnímavost a zvláštní starost ve snaze identifikovat zásadní otázky, které nás interpelují. Učinili jste tak z ekonomické perspektivy, která je oblastí vašeho bádání, studia a práce. Vííte, že je nutně zapotřebí odlišné ekonomické narace, je nutně zapotřebí vzít odpovědně na vědomí, že „aktuální světový systém je neudržitelný z různých hledisek“ (*Laudato si* ; 61) a dopadá na naši trápenou a sdíranou sestru zemi a zároveň na všechny nejchudší a vyděděné. Obojí jde pospolu: sdíraná země a množství vyděděných chudých. Oni jsou prvními poškozenými... a také prvními zapomenutými.

Avšak pozor, abychom si nedali namluvit, že jde pouze o klišé. Vy jste mnohem více než povrchní a pomíjivý „lomož“, který lze

časem utišit a uspat. Pokud nechceme, aby k tomu došlo, jste povoláni konkrétně se zapojit ve svých městech a univerzitách, na pracovišti a v odborech, v podnicích a hnutích, ve veřejných i soukromých úřadech, abyste se dostali k jádru a inteligentně, rozhodně a přesvědčivě ovlivňovali srdce, kde se tvoří a vybírají témata a paradigmaty (srov. *Evangelii gaudium*, 74). To vše mne podnítilo k tomu, abych vás pozval k uskutečnění tohoto paktu. Vážnost aktuální situace, kterou pandemie Covidu ještě více zvýraznila, vyžaduje vědomí odpovědnosti všech sociálních činitelů, tedy nás všech, mezi nimiž máte primární úlohu. Důsledky našich činů a rozhodnutí se dotknou v první řadě vás osobně, a proto nemůžete chybět tam, kde se rodí vaše nejen budoucnost, nýbrž i přítomnost. Nemůžete odejít z míst, kde se vytváří přítomnost i budoucnost. Buď se zapojíte, nebo vás dějiny přehlédnou.

Nová kultura

Potřebujeme změnu, chceme změnu, hledáme změnu (srov. *Promluva na setkání se stoupenci alternativní ekonomiky*, 9. července 2015). Problém vzniká, když zaznameneáme, že na mnohé těžkosti, které na nás doléhají, nemáme adekvátní a inkluzivní odpovědi; ba dokonce pocítujeme v analýzách a diagnózách určitou fragmentaci, která blokuje každé možné řešení. Postrádáme zkrátka nezbytnou *kulturu* umožňující a podněcující otevřenost různým vizím, vyznačujícím se určitým typem myšlení, typem politiky a výchovně-vzdělávacích programů, a chybí nám také spiritualita, která se nenechá pohltit dominantní logikou (srov. *Laudato si'*, 111). Je naléhavě nutné nalézt odpovědi, je nezbytné umožnit růst a podporovat ří-

dicí pracovníky, schopné vytvářet kulturu, spouštět procesy – nezapomeňte na toto slovo: spouštět procesy – vytyčovat cesty, rozšiřovat obzory, vytvářet sounáležitost... Každé úsilí o správu, péči a zlepšení našeho společného domova, má-li být smysluplné, vyžaduje „změny způsobu života, modelů výroby a spotřeby a zkostnatělých mocenských struktur, jež dnes ovládají společnost“ (*Centesimus annus*, 58). Pokud to neučiníte, neučiníte nic.

Potřebujeme vedoucí pracovníky komunit a institucí, schopné ujmout se problémů, aniž by se jimi dali spoutat anebo je uvěznila vlastní nespokojenost, aby tak vzdorovali – nezřídká nevědomé – podřízenosti určitým (ideologickým) logikám, které tváří v tvář nespravedlnostem nakonec omlouvají a paralyzují jakýkoli skutek. Připomeňme např., jak správně postřehl Benedikt XVI., že hlad „neplyne tolik z materiálního nedostatku jako spíše z nedostatku společenských zdrojů – a ten nejzávažnější má institucionální povahu“ (*Caritas in veritate*, 27). Pokud toto dokážete vyřešit, otevře se vám cesta do budoucnosti. Opakuji tuto myšlenku papeže Benedikta: „hlad neplyne tolik z materiálního nedostatku jako spíše z nedostatku společenských zdrojů – a ten nejzávažnější má institucionální povahu“.

Sociální a ekonomická krize, kterou mnozí pocítují na svém těle a která uvaluje hypotéku na přítomnost i budoucnost v mnoha opuštěných a marginalizovaných dětech, mladistvých i celých rodinách, nám netoleruje upřednostňování sektorových zájmů před společným dobrem. Potřebujeme se vrátit k mystice společného dobra. V tomto smyslu si dovolím vyzdvihnout jeden počín, který jste vyzkoušeli jako

metodologii ozdravného a převratného řešení konfliktů. V uplynulých měsících jste sdíleli různé reflexe a důležité teoretické rámce. Dokázali jste se shodnout na 12 tématech (vesničkách, jak jste to nazvali). Dvanáct témat k projednání, diskotování a zjištění uskutečnitelných cest. Prožili jste tolik nezbytnou *kulturu setkání*, jež je opakem *skartační kultury*, která je v módě. A kultura setkání umožňuje mnohým usednout v polyedrické perspektivě za jeden stůl k rozhovoru, zamyšlení, diskusi a tvorbě různých dimenzí a odpovědí na globální problémy, týkající se našich národů a našich demokracií (srov. [Promluva na semináři O nových formách solidárního bratrství, inkluzi, integraci a inovaci](#), 5. února 2020).^[1] Jak obtížné je dobrat se reálných řešení, pokud toho, kdo smýšlí jinak, diskreditujeme, očerňujeme nebo vytrháváme z kontextu to, co říká! Toto diskreditování, očerňování a vytrhávání z kontextu je mnohdy zbabělá sebeobrana před rozhodnutími, která bych musel přijmout k vyřešení problémů. Nezapomínejme nikdy, že „celek je víc než část a je také víc než pouhý součet jeho částí“ (*Evangelii gaudium*, 235) a „pouhý součet individuálních zájmů není nikdy s to vytvořit lepší svět pro celé lidstvo“ (*Fratelli tutti*, 105).

Počín tohoto setkání překračujícího všechny legitimní rozdíly je zásadním krokem jakékoli transformace, která by dala zrod nové kulturní, a tím i ekonomické, politické a sociální mentalitě, protože není možné zasazovat se o velké věci jedinečně podle teoretické či individuální perspektivy bez oživujícího ducha, bez vnitřních motivací, které dávají smysl, bez sounáležitosti a zakořenění, jež dává dech osobnímu i komunitnímu konání (srov. *Laudato si'*, 210).

Takto se budoucnost stane výjimečným časem, ve kterém pocítíme povolání rozpoznat naléhavost a krásu vyzvání, před nímž se ocitáme. Časem, který nám připomene, že nejsme odsouzeni k ekonomickým modelům, jež svůj bezprostřední zájem koncentrují na zisky jakožto měrnou jednotku a na podobnou politiku, která ignoruje vlastní lidské, sociální a ekologické náklady.^[2] Jako bychom mohli počítat s absolutní, neohraňčenou a neutrální dostupností zdrojů. Nikoli, nemusíme dál mlčky připouštět a snášet, že „někteří se cítí více lidmi než druzí, jako by se narodili s většími právy“ (*Laudato si'*, 90)^[3], nebo privilegia zaručující užívání některých statků nebo služeb.^[4] Nestačí ani vzhlížet k paliativním prostředkům ve třetím sektoru nebo filantropickým modelům. Ačkoli je jejich působení zásadní, ne vždycky dokáže strukturálně čelit nynějším nerovnostem, které postihují ty nejvíce marginalizované a nechtěně upevňují nespravedlnosti, kterým se snaží čelit. Nejde totiž pouze nebo výlučně o primární potřeby našich bratří. Je zapotřebí, abychom akceptovali strukturálně, že chudí mají dostatečnou důstojnost, aby zasedli na našich setkáních, účastnili se našich diskusí a přinášeli chléb do svých domovů. A to je mnohem víc než jen sociální podpora: mluvíme o konverzi a transformaci svých priorit a o místu pro druhého člověka v naší politice a sociálním řádu.

Ve 21. století „nejde už jenom o fenomén vykořisťování a útlaku, ale o něco nového: exkluzí je zasazen kořen sociální sounáležitosti. Člověk sice ve společnosti žije, ne na jejím dně ani na okraji, zbaven jakékoli moci, nýbrž je z ní zcela vyloučen“ (*Evangelii gaudium*, 53).^[5] Dejte pozor

na toto: „exkluzí byl zasažen kořen sociální sounáležitosti. Člověk sice ve společnosti žije, ne na jejím dně ani na okraji, zbaven jakékoli moci, nýbrž je z ní zcela vyloučen“. Je to odpisová kultura, která nejenom skartuje, nýbrž ukládá povinnost žít jako zmetek, neviditelně a za zdmi lhostejnosti a *komfortu*. Vzpomínám, kdy jsem poprvé spatřil uzavřenou čtvrť. Nevěděl jsem, že něco takového existuje. Bylo to v roce 1970, kdy jsem byl na návštěvě jezuitských noviciátů. Přijel jsem do jedné země, procházel jsem městem a kdosi mi řekl: „Tamtudy jít nemůžete, tam je uzavřená čtvrť.“ Byla obehnána zdmi, uvnitř byly domy a ulice, avšak uzavřené. Zkrátka čtvrť žijící ve lhostejnosti. Zasáhlo mne to. Potom se to rozrůstalo čím dál víc a všude. Ptám se: Je tvoje srdce jako uzavřená čtvrť?

Pakt z Assisi

Nemůžeme si dovolit dále odkládat některé otázky. Tento enormní a neodkladný úkol vyžaduje velkodušné nasazení na kulturní rovině, v akademickém vzdělávání a vědeckém bádání, ale bez poplatnosti intelektuálním módám či ideologickým pózám, ostrovům izolovaným od konkrétního života a strádání lidu (*Veritatis gaudium*, 3). Drazí mladí ekonomové, podnikatelé, pracující a podnikoví manažeři, je čas odvážit se rizika upřednostnit a stimulovat rozvojové modely, pokrok a udržitelnost, v nichž lidé, a zvláště ti vydědění (včetně sestry země), nebudou v nejlepším případě pouze nominálními, technickým či funkčním údajem, nýbrž stanou se protagonisty svého života jakož i celého sociálního tkániva. Nejde tu o nominální hodnotu: chudí a vydědění existují. Je čas, aby se stali

protagonisty svého života i celé společnosti. Nepřemýšlejme *za* ně, přemýšlejme *s* nimi. Vzpomeňte na odkaz Osvícenství, osvícené elity: všechno *pro* lid, nic *spolu* s lidem. Takto to nejde. Nemysleme *za* ně, nýbrž *spolu* s nimi. Od nich se učme a rozvíjme ekonomické modely, které budou výhodné pro všechny, protože koncepce struktur a rozhodování bude určována *všestranným lidským rozvojem*, který je dobře zpracován sociálním učením církve. Politika a ekonomika „se nesmí podřizovat diktátu a výkonostnímu paradigmatu technokracie“.

Když dnes uvažujeme o společném dobru, nevyhnutelně potřebujeme, aby politika a ekonomika začaly společně a s rozhodností sloužit životu, a to zejména lidskému životu“ (*Laudato si'*, 189). Bez tohoto ústředního postavení a této orientace zůstaneme uvězněni v odcizujícím začarovaném kruhu, který jen upevňuje dynamiku degradace, exkluze, násilí a polarizace: „Každý program na zvýšení produkce má své oprávnění, jen pokud slouží člověku. Jeho úkolem je totiž zmenšovat nerovnosti, odstraňovat diskriminaci, osvobozovat lidi ode všeho, co je zotročuje [...] Nestačí pouze zvyšovat všeobecný blahobyt, aby mohl být spravedlivě rozdělován – to nestačí – nestačí podporovat technický rozvoj, aby se obývání země stalo lidštějším“ (*Populorum progressio*, 34). Ani to nestačí.

Perspektiva *všestranného lidského rozvoje* je dobrá zpráva k prorokování a uskutečňování – a nejsou to sny. Je to cesta, dobrá zpráva k prorokování a uskutečňování, protože nám nabízí, abychom se jako lidstvo setkali na základě toho nejlepšího, co je v nás: je to Boží sen o tom, že se postaráme o svého bratra, toho nejzranitelnějšího bratra (srov. *Gn* 4,9). „Skutečná míra lid-

ství se podstatně určuje ve vztahu k utrpení a k trpícímu. A to platí jak pro jednotlivce, tak pro společnost“ (*Spe salvi*, 38). Tato míra musí být vtělena v našich rozhodnutích a v ekonomických modelech.

Je dobré nechat znovu zaznít slova svatého Pavla VI., který v touze po tom, aby evangelní poselství prostoupilo a řídilo všechny lidské záležitosti, napsal: „Rozvoj se neomezuje na pouhý hospodářský růst. Aby byl opravdový, musí být všestranný, to jest musí vést k rozvoji celého člověka a celého lidstva. Odmítáme oddělování ekonomiky od humánní stránky, od rozvoje kultury, do níž patří. Jsme toho názoru, že člověka je nutno cenit vysoko – kteréhokoli člověka, jakoukoli lidskou pospolitost, a také lidstvo jako celek“ (*Populorum progressio*, 14).

V tomto smyslu budou mnozí z vás moci jednat a ovlivňovat makroekonomická rozhodnutí, jež určují osud mnoha národů. Také tyto scénáře vyžadují připravené lidi, kteří budou »opatrní jako hadi a bezelstní jako holubice« (*Mt* 10,16), schopní »bdít nad udržitelným rozvojem země a předcházet dusivému podmaňování těchto zemí kreditními systémy, které ani zdaleka neprosazují pokrok a podrobují obyvatelstvo mechanismům ochuzování, exkluze a závislosti“ (*Promluva na 70. Valném shromáždění OSN*, 25. září 2015, New York). Kreditní systémy samotné jsou cestou k chudobě a závislosti. Tento oprávněný protest chce navodit a doprovázet model mezinárodní solidarity, uznávající a respektující vzájemnou propojenost národů, a podpořit kontrolní mechanismy, schopné vyhnout se jakémukoli typu podřízenosti a také bdít nad podporou těch nejvíce znevýhodněných a rozvojových zemí; každý

národ je povolán stát se tvůrcem vlastního osudu a osudu celého světa (*Populorum progressio*, 65).

Draží mladí, „dnes stojíme před velkou příležitostí vyjádřit svoji bratrskou existenci, být milosrdnými samaritány, kteří na sebe berou bolesti selhání, namísto rozšívání nenávisti a nevole“ (*Fratelli tutti*, 77). Nepředvídatelná budoucnost již nastává; každý z vás může z místa, kde působí a rozhoduje, učinit mnoho; nevolte zkratky, které svádějí a brání vám, abyste se vmísili, a tak byli kvasem tam, kde se nacházíte (srov. *Lk* 13,20-21). Žádné zkratky, ale kvas. Špinit si ruce. Až pomine tato sanitární krize, kterou procházíme, bylo by tou nejhorší reakcí ještě hlouběji upadnout do horečnatého konzumismu a nových forem sobecké sebezáchovy. Nezapomeňte, že z krize nevyjdeme stejní: buď budeme lepší anebo horší. Nechme růst, co je dobré, chopme se této příležitosti a dejme se všichni do služeb dobra. Kéž Nebe dá, aby zde nakonec už nebyli »ti druzí«, ale dozrál takový životní styl, ve kterém budeme umět říkat »my“ (*Fratelli tutti*, 35). Avšak »my“ s velkým »M«, nikoli maličké »my“ a pak »ti druzí“.

Dějiny nás učí, že neexistují systémy, ani krize, schopné zcela anulovat schopnosti, důvtip a kreativitu, kterou Bůh nepřestává probouzet v srdcích. S oddaností a věrností svým národům, svojí přítomnosti a svojí budoucnosti se budete moci spojit s dalšími, abyste spřádali nový způsob utváření dějin. Nebojte se zapojit a dotýkat se duše měst Ježíšovým pohledem. Nebojte se odvázně obývat konflikty a křížovatký dějin, abyste je pomazávali aromatem blahoslavenství. Nebojte se, protože nikdo se nespasí sám. Nikdo se nespasí sám. Vyzýváme

vás, mladí lidé ze 115 zemí, uznejme, že se navzájem potřebujeme, abychom uvedli do života tuto ekonomickou kulturu, schopnou „dát vzklíčit snům, vzbudit prorocství a vidění, dát rozkvést naději, probudit důvěru, obvázat rány, navázat vztahy, dát vzejít jitru naděje, učit se od sebe navzájem a vytvořit příznivou představu, která osvítila mysl, zahřeje srdce, dodá sil rukám a inspiruje mladé – všechny mladé, nikoho nevylučujíc – viděním budoucnosti naplněné radostí z evangelia“ ([Promluva papeže na úvodním zasedání biskupské synody o mládeži](#), 3. října 2018).

[1] Připomeňme, že „pravou moudrost, která je plodem uvažování, dialogu a velkodušného setkávání mezi lidmi, nelze dosáhnout pouze shromažďováním dat, která nakonec jako jistý druh mentálního znečištění pouze zahlcují a matou“ – *Laudato si'*, 47.

[2] Např. umožňováním příležitostných daňových úniků, nedbáním na práva pracujících a „možnosti korupce, uskutečňované ze strany největších světových společností, leckdy za souhlasu vládnoucího systému“ – Promluva na semináři O nových formách... viz výše, 5. února 2020.

[3] Např. „obviňovat demografický růst,

a nikoli extrémní a selektivní konzumismus některých je způsob, který problémy neřeší. Chce se tím legitimizovat nynější distribuční model, ve kterém si menšina přisuzuje právo spotřeby v míře, kterou by nebylo možné poskytnout všem, protože by pak planeta nebyla schopná pojmout odpadky z takové spotřeby“, *Laudato si'*, 50.

[4] Ačkoliv máme všichni stejnou důstojnost, ne všichni začínají ze stejné pozice a se stejnými možnostmi, vezme-li se v úvahu sociální řád. Klade nám to otázky a nutí promýšlet cesty, aby svoboda a rovnost nebyly pouze nominální údaje, propůjčované na podporu nespravedlnosti; srov. *Fratelli tutti*, 21-23. Prospěje nám otázka: „Co nastane bez vědomě kultivovaného bratrství, bez politické vůle k bratrství, tlumočené do výchovy k bratrství, dialogu, vzájemnému poznávání a hodnotovému obohacování?“ – *Fratelli tutti*, 103.

[5] V digitálním světě změn a fragmentací nemohou být sociální práva pouhou exhortací či nominalistickým apelem, nýbrž majákem a kompasem cesty, protože „kvalita zdraví společenských institucí působí na životní prostředí a kvalitu lidského života“ *Laudato si'*, 142.

Přeložil Milan Glaser

HLEDEJME BOHA VE SVĚTĚ, NAD NÍMŽ SE SMRÁKÁ

Poznámky k encyklice papeže Františka Fratelli tutti

Hlavním tématem encykliky Fratelli tutti je „sociální přátelství, které nikoho nevylučuje“ a „bratrství otevřené pro všechny“. Papež František nejprve neobyčejně přesně a v souvislostech reflektuje nezdravé tendence v současné globalizované společnosti, politice, hospodářství a médiích.

Na jedné straně vidí bezbřehý individualismus, ztrátu smyslu pro společné dobro a vylučování starých, nemocných či nenarozených z našeho obzoru, na straně druhé bezmezný konzum, magickou víru v to, že trh může vyřešit všechny závažné sociální a ekonomické problémy, nebo sílící nacionalismus a populismus v politice.

Papež ovšem nezůstává jen u kritiky. Jako muž naděje povzbuzuje křesťany i všechny lidi dobré vůle ke vzájemnému setkávání a rozvíjení vztahů uvnitř menších i větších společenství. Solidarita, jež dbá na potřeby chudých a zranitelných, souvisí s objevením chuti lokálních, lidových hnutí i dobrých sousedských vztahů. Nově promyšlena jsou i velká témata, jako je digitální propojenost současného světa, vlastní kulturní a náboženská identita otevřená druhým, nepřístupnost trestu smrti nebo role OSN tváří v tvář válkám, terorismu a obchodování s lidmi.

Na závěr vyzdvihuje papež základní lidské právo – svobodu náboženského vyzná-

ní pro všechny – i potřebu dialogu mezi náboženstvími. Dialog neznamená a priori kompromisy ani zakrývání svého nejhlubšího přesvědčení. Spíš naopak: „Vždyť čím je naše identita hlubší, pevnější a bohatší, tím budeme schopnější obohacovat druhé z toho, co je nám vlastní.“

Po *Laudato si* je encyklika Fratelli tutti druhým textem, ve kterém papež František řeší témata sociální nauky církve. Píše zde svěžím, velmi konkrétním a přímočarým způsobem o problémech a nadějích současného světa. Papež má ve srovnání s lidry národních států a nadnárodních organizací jednu obrovskou výhodu. Situaci nahlíží v úplnosti, měřítkem mu je člověk hledající Boha a dobro, nikoli ekonomické statistiky či konkurenční vztahy. Zkrátka, Svatý otec je svobodný, protože nemusí nikomu stranit – kromě Boha.

Bezprostředním podnětem pro sepsání encykliky bylo společné Prohlášení o lidském bratrství papeže Františka a Ahmeda al-Tajība, vrchního imáma káhirske mešity a univerzity al-Azhar. Rozumné slovo o tom, co na rovině společenské angažovanosti a politické spravedlnosti může spojit křesťanství a islám, není nic synkretického. Má to obrovský praktický význam

třeba pro křesťanské komunity v zemích s muslimskou většinou. Papež není falešný optimista a vyjadřuje obavy o osud světa, nad kterým jako by se smrákalo. Věci, jež se zdály být skvělým vynálezem usnadňujícím všem lidem život, se po čase ukazují i jako potenciálně nebezpečná zbraň. Svůdný populismus jde například ruku v ruce se silou sociálních sítí a s rychlostí šíření pomluv.

Pár zajímavostí nakonec. Papež se odvolává na promluvy, texty, projevy a dokumenty ze svého pontifikátu: neboli en-

cyklika je takové „best of“ jeho citátů na politická, ekonomická a sociální témata. Cituje film, který s ním natočil Wim Wenders, a asi poprvé v historii je v encyklice citována populární píseň – brazilská „Samba požehnání“ z roku 1962. Encykliku Fratelli tutti doporučuji každému, komu jde o spravedlivější a pokojnější svět. Nebude zklamán, bude naopak motivován.

Pavel Mareš,
šéfredaktor Karmelitánského
nakladatelství

P A P E Ž F R A N T I Š E K

FRATELLI TUTTI

Encyklika o bratrství a sociálním přátelství

DIECÉZNÍ SETKÁNÍ MÁDEŽE

Papež přeložil diecézní Den mládeže z Květné neděle na slavnost Ježíše Krista Krále. Kdy a v jaké formě budou jednotlivá „diecézka“ probíhat, se můžete dozvědět v tomto článku.

Brněnská diecéze

Pro rok 2021 zvažujeme konání letního diecézního setkání v průběhu srpna. Pravděpodobně v podobném termínu, kdy se mělo uskutečnit původní Celostátní setkání mládeže v Hradci Králové, a to 10. – 15.8.2020. Setkání by se konalo v Brně a bylo na více dní. K dnešnímu dni (začátek ledna 2021), stále ještě nemáme oficiální schválení otce biskupa. Proto se můžeme bavit o pouhém plánu. S ohledem na nejistý vývoj v souvislosti s pokračováním šíření COVID-19 a naprosto nepředvídatelnými opatřeními vlády, to není snadné rozhodnutí, protože se jedná

o akci velkého rozsahu pro několik set účastníků. Přesto se díváme do budoucnosti s nadějí a věříme, že brzy budeme mít ohledně konání jasný závěr. V případě kladného rozhodnutí zveřejníme bližší informace na stránkách mladez.biskupstvi.cz/dcm a na sociálních sítích Diecézního centra mládeže Brno.

Jitka Tesařová

Českokobudějovická diecéze

Papež František přesunul diecézní Den mládeže z Květné neděle na slavnost Ježíše Krista krále. Diecézní centrum mládeže v Českých Budějovicích s otcem biskupem

Pavlem Posádem přesouvá Diecézní setkání mládeže na sobotu 20. 11. 2021.

V době omezeného kontaktu vlivem šíření pandemie stále více vnímáme, jak je důležité se setkávat a tvořit společenství. Nechceme mládež připravit o společné setkání, a tak bychom rádi touto formou všechny pozvali na Diecézní duchovní obnovu, která s ohledem na pandemii pravděpodobně proběhne virtuálně v sobotu před květnou nedělí 27. 3. 2021. Vše, na co se můžete těšit, naleznete v blízkém termínu na webových stránkách pro lidi.online.

Petra Pletánková

Královehradecká diecéze

V naší diecézi jsme se rozhodli, že diecézní setkání pro mládež v letošním roce uskutečníme nejen na Slavnost Krista Krále, ale i v sobotu před Květnou nedělí, neboť vnímáme, že v této době omezeného kontaktu je právě možnost setkání se pro mládež velmi důležitá. S ohledem na stále se šířící pandemii, jsme se rozhodli udělat setkání po vikariátech. Velkou pomocí nám budou kaplani pro mládež a zástupci jednotlivých vikariátů, bez kterých bychom setkání nemohli uskutečnit.

V každém vikariátu je sejde mládež v předem vybraném městě, kde spolu prožijí část dne. Program začne sledováním zhruba hodinového předtočeného režijního programu, který se ponese v duchu motto: *Když se Josef probudil ze spánku... (Mt 1.24)*. Naším cílem se mladým přiblížit osobu svatého Josefa, jeho ctnosti a charakter. Inspirací pro nás byl papež František, který vyhlásil letošní rok rokem svatého Josefa.

Poté bude následovat mše svatá v daném městě. Otec biskup napíše promluvu, kte-

rá bude přečtena při kázání. Zbývající část programu už bude na jednotlivých účastnících. DCM připraví různé typy na využití společného času, např.: společné hry, film s diskusí, zajímavou online přednášku apod. Je na každém společenství, jak se tento čas rozhodne prožít.

Pokud by nebylo možné, aby se mladí sešli ve větším počtu po vikariátech, lze celý program prožít ve spolcích nebo v rodinném kruhu. V tom případě bychom pro ně připravili streamovanou mši svatou z katedrály. Doufáme však, že se mladí budou moci setkat a sdílet svou víru, protože to je jedna ze zásadních věcí, které nám tato doba neumožňuje.

Miroslava Dyntarová

Litoměřická diecéze

V litoměřické diecézi plánujeme letní diecézní setkání v době, kdy mělo být původně CSM v Hradci Králové, a to 10.-15.8.2020. Doufáme, že mladí budou moci přijíždět osobně. V opačném případě bychom připravili on-line verzi.

Klasické diecézní setkání mládeže s otcem biskupem připravujeme na víkend s nedělí Krista Krále. Forma bude opět záviset na situaci. Tématem bude „Solidarita“, přičemž budeme vycházet ze zkušenosti pandemického období, budeme se snažit ji nějak reflektovat a hledat, jak v nové situaci jako křesťané žít a svědčit o evangelii. Setkání by mělo probíhat v Litoměřicích od pátku do neděle. Páteční program vždy slouží spíše ke vzájemnému poznání a sblížení přítomných. Vrcholem soboty bude mše sv. s otcem biskupem, kterou bychom rádi umístili oproti předchozím ročníkům hned během dopoledne. Rádi bychom během setkání mladým účastníkům nabídli větší možnost

volby mezi různými variantami programu. Přesný plán ještě není připraven. Celé DSM bychom rádi zakončili nedělní mší svatou.

P. Jiří Smolek

Olomoucká arcidiecéze

Arcidiecézní setkání mládeže online

V olomoucké arcidiecézi bývá zvykem, že se setkání mládeže odehrává z pátku na sobotu vždy o víkendu před Květnou nedělí. Jeden rok bývá menší setkání, které si připravuje každý z jednadvaceti děkanátů samostatně pod taktovkou zástupce a asistenta za mládež a kaplana pro mládež daného děkanátu. Druhý rok poté je setkání větší – arcidiecézní. Toto setkání je pod velením ADCM a odehrává se vždy na jiném místě naší Arcidiecéze olomoucké. V roce 2021 mělo být setkání velké, a to přímo v Olomouci. Doba ovšem není nakloněna velkým setkáním (poprav-

dě ani těm menším), a proto bylo nutné udělat jistá rozhodnutí a opatření. Po domluvě s otcem arcibiskupem Janem Graubnerem začalo ADCM pracovat na variantě online setkání, kdy zodpovědní za pastorační mládeže připraví program, který bude vysílán živě. Jsou zde dvě varianty. Pokud to situace povolí, program bude odvysílán do děkanátů, kde se potkají alespoň menší skupinky a dohromady prožijí radost ze společenství a modlitby. Druhou variantou je, že situace bude stále natolik vážná, že ani malé skupinky se nebudou moci setkat. V tom případě program bude vysílán do domovů, kde se diváci (nejen mladí) mohou spojit s námi v modlitbě v malém společenství – v rodině.

Už po pár měsících plánování přišla další zpráva: „Papež přeložil diecézní Den mládeže z Květné neděle na slavnost Ježíše Krista Krále“. Tato nečekaná zpráva všechny překvapila. Jak to bude vypadat ještě

nevíme, ale jedno je jisté – **arcidiecézní setkání mládeže (v online formě) letos o víkendu před Květnou nedělí BUDE!** Vše, na co se budete moci těšit, se postupně dozvíte z našich facebookových a webových stránek. Jenom prozradím, že společná modlitba a beseda se zajímavými hosty či promluva našeho otce arcibiskupa nebude chybět.

Marek Poštulka

Ostravsko-opavská diecéze

Letošní rok je plný změn. Celou situaci, ve které se nacházíme, vnímáme jako čas, kdy můžeme hledat nové možnosti, možná také jako čas, kdy je potřeba se zastavit a zvážít, do čeho nás v tomto čase Pán volá.

Rádi bychom uspořádali diecézní setkání, ale s ohledem na situaci jsme se rozhodli v letošním roce pro variantu děkanátních setkání. Ty se budou konat na podzim 2021 s ohledem na rozhodnutí papeže Františka, který přesunul diecézní Den mládeže z Květné neděle na slavnost Ježíše Krista Krále.

Každý děkanát originálním způsobem přistupuje k plánování těchto setkání a věříme, že z těchto setkání budou mladí povzbuzeni a že setkání ponесou hojné ovoce. V tuto chvíli ještě neznáme přesné termíny ani formu, jakou budou setkání probíhat.

Vše budeme zveřejňovat na našich webových stránkách a sociálních sítích.

Karolína Chovancová

Plzeňská diecéze

Světové dny mládeže (SDM) a sobota před Květnou nedělí patří již neodmyslitelně k sobě. Ale pozor, pozor! Ty z vás, kteří si již tento termín zapsali do svých diářů, čeká škrtkání. Nemusíte se obávat, že by-

chom měli v plánu tuto akci zrušit.

Do předvánoční doby, kdy se rozhodovalo, jak setkání proběhne, přišla nečekaná zpráva přímo z Říma. Papež František Světové dny mládeže přeložil na slavnost Ježíše Krista Krále! Z toho vyplývá, že se na setkání v naší diecézi můžete těšit tento rok na podzim! Věříme však, že v té době se již budeme moci setkat osobně. Vše budeme průběžně zveřejňovat na našich webových stránkách a sociálních sítích. Pokud jste odběratel Budoucnosti církve a zároveň jste tento článek dočetli až do konce: Přihlaste se o výhru na DCM Plzeň. ☺

Sára Kolbová

Pražská arcidiecéze

Jak to bude s oslavou letošního Světového dne mládeže (SDM) v pražské arcidiecézi? Přestože si tuto otázku již někteří kladou, nezbyvá než odpovědět slovy „zatím nevíme“. SDM jsme původně chtěli uspořádat, jako ostatně každý rok, v sobotu před Květnou nedělí, tedy 27. března, a nabídnout ho jako velkou příležitost pro setkání mladých věřících v naší arcidiecézi s otci biskupy a mezi sebou navzájem. Doufáme, že se v nějaké formě bude moci snad uskutečnit, ale těžko říct, nakolik to bude setkání osobní nebo nakolik budeme odkázáni na virtuální prostor. Určující bude aktuální situace s koronavirovými opatřeními. Podle ní také během zimy a jara upřesníme na webu a Facebooku Arcidiecézního centra mládeže, v jaké formě, případně kde se setkání uskuteční.

Je také možné, že s ohledem k zveřejněné informaci o přeložení termínu SDM z Květné neděle na Slavnost Ježíše Krista Krále ze strany papeže Františka, budeme pořádat toto setkání v naší arcidiecézi v roce 2021 až na podzim.

P. Vojtěch Smolka

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

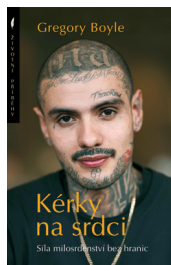
On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Gregory Boyle

Kérky na srdci: síla milosrdenství bez hranic

Autor je americký jezuita, který už více než třicet let požehnaně působí mezi mladistvými členy gangů v Los Angeles. Otec Greg je vynikající a vtípný vypravěč, ale především Boží muž na svém místě, vyznařující Kristův soucit a bezpodmínečné přijetí. Razí teorii, že násilí a věznění ještě nikoho nenapravilo, zatímco láska a přijetí ano. Zástupy proměněných životů jsou důkazem toho, že ví, co říká, a že evangelium není utopie.

brož., 336 s., 349 Kč

jak vytěžít z „návštěvy biblické džungle“ co nejvíc. Kromě toho vlévá nadšení, je srozumitelná a stručná. Jinými slovy, mohla by se též jmenovat: „Co jste chtěli vědět o Bibli, a báli jste se zeptat, protože víte, že byste to měli už dávno vědět.“

brož., 179 s., 229 Kč

Sophie de Mullenheim Přízrak z Kolosea

Nový titul z pera známé francouzské spisovatelky přenese mladé čtenáře zpět do starověkého Říma, kdy se kvůli pronásledování museli křesťané skrývat v katakombách. Příběh tří kamarádů, kteří při potyčce se zloději narazí na „přízrak“, zaujme nejen chlapce, ale i dívky se smyslem pro dobrodružství.

brož., 232 s., 259 Kč

Anna Mátíková FSP

Expedice Bible: základní výbava

Nepřipadá vám Bible jako džungle? Nepřehledná, velká, plná nástrah? Pak se vám bude hodit průvodce, podobně jako při putování neznámou krajinou. Tato příručka upozorňuje na to, co v „biblické krajině“ stojí za „návštěvu“, varuje před nástrahami, jaké mohou číhat ve špatném stylu čtení, a též napovídá,

Edmond Prochain Anděl strážný jde do školy

Když andílek Trdliel pospíchá do školy pro anděly strážné, spadne z obláčku a přistane na stromě, přímo před oknem malého Aleše, chlapce, jehož má na starosti. Tehdy začíná

jejich veselé dobrodružství...

Laskavý a humorný příběh pro děti od 4 let.

brož., ilustrováno, 64 s., 149 Kč

Corinna Kobröde-Warnkenová

Můj růžový život s Bohem a rakovinou

Po stanovení diagnózy rakoviny v roce 2007 podstoupila autorka operaci a za nějakou dobu byla propuštěna z nemocnice jako stabilní pacient. O téměř pět

let později přišla jako blesk z čistého nebe stejná diagnóza. Další dvě operace ani následná chemoterapie nepomohly, až nový lék zastavil růst metastáz.

Na základě těchto zkušeností a také z radosti ze psaní si začala vést svůj blog, kde zpracovávala mnohé ze svých prožitků. Nadto psala i dopisy Bohu, jehož blízkost vnímala ve všech krásných, ale i těžkých obdobích svého života. A obojí se nachází právě v této knize, která představuje autentické svědectví ženy, jež navzdory onkologické diagnóze prožívá nejlepší období svého života.

brož., 248 s., 265 Kč